

La estabilización de la peseta

Los que abogan por tal medida es porque tienen su fortuna invertida en libras esterlinas y en dolares.

Es escandaloso que ciertos sujetos que presumen de «hacendistas» y de «financieros» gracias a la ignorancia de los que deberían cuidar de la normalización del mercado monetario, hagan tras cortina y muchas veces descaradamente propaganda en favor de la estabilización de la peseta. Tal medida les interesa porque de acordarse significaría para ellos un fabuloso aumento de su capital que tienen invertido en dolares y en libras esterlinas.

La estabilización en estos momentos en que la peseta anda por los suelos sería la ruina de nuestro país. Los pequeños capitalistas se verían en la miseria y a los obreros se les haría imposible la vida.

Esto es lo que dicen cuantos entienden de veras en materia financiera. Nosotros opinamos lo mismo y sentimos pues no poder compartir la opinión contraria que sostienen los primates de «La Lliga».

Sobre algunos «intelectuales» catalanes

El semanario «La Protesta», de Barcelona, en el número correspondiente al día 23 del actual y bajo el título «Los carteristas de la pluma» y los subtítulos «Los ases» del periodismo paralista al desnudo. — «Como se fusilan originales» — Fallos de originalidad y talento los intelectuales catalanistas se dedican a traducir artículos de la prensa francesa para publicarlos con su firma. — «Y viva el decoro profesional», ha publicado un valiente artículo, tan valiente y razonado como todos los que publica dicho semanario, poniendo al descubierto la frescura con que algunos llamados «intelectuales» se permiten traducir al pie de la letra artículos de autores franceses y publicarlos luego en periódicos de Barcelona con su firma.

«La Protesta» publica íntegros los artículos franceses en cuestión con la firma de sus autores y expre-

sión de las revistas francesas en que aparecieron, y luego publica también los artículos que con título distinto, han publicado los «intelectuales» catalanes como si fueran fruto de su cosecha propia. Uno de los artículos lo publicó «L'Esquella de la Torratxa» del día 10 del actual y el otro lo publicó el periódico catalanista «La Rambla de Catalunya» del día 11 del mismo mes; el primero era copia de otro que apareció en el número correspondiente al mes de Mayo de «Pages, medicales et parisiennes», y el segundo era copia del que publicó la revista francesa «Vu» en el número del día 6 de los corrientes.

Por respeto a las personas de esos «intelectuales» catalanistas que se dedican a fusilar artículos de escritores franceses, dejamos de consignar sus nombres.

¡Qué frescura!

El regne dels sergents

Ha causado verdadera sensación política el editorial que bajo el título que antecede se ha publicado en el semanario «L'Opinió» de Barcelona. Creemos de interés para nuestros lectores el reproducir a continuación los siguientes párrafos de dicho artículo:

«A propòsit de les campanyes de «L'Opinió» registrem un fet notabilíssim. La massa del republicanisme català i més concretament, el proletariat del nostre país veu amb gus creixent les directrius polítiques eixides dels editorials del periódic; en canvi els caps de colla, els petits caïds de les esquerres catalanes no es cansen de condemnar-nos com a franc-tiradors, escissionistes i fins i tot «carribistes». Es clar que el blasme no es fa públic, ni motiva articles de premsa; això exigiria una certa empena fonamentada amb la possessió de la raó que no tenen els nostres contradictors. Però el ressentiment hi és. D'on ve? No cal pensar-ho gaire. L'ideari immediat dels homes de «L'Opinió», tant el dels que la fan com el dels que s'hi troben identificats, és i serà sempre la unió de totes les veritables forces republicanes d'esquerra, la constitució d'un bloc compacte, de saba democràtica, prou fort per a enderrocar el règim que patim. Això comporta la dissolució de les capelletes, dels clans muntats al voltant d'un home sol els mèrits reals i ficticis del qual han creat la colla. No anem pas a la supressió dels líders, personatges inevitables en tota comunió política o social, enlairats pel sentir gairebé unànime dels dirigits. El líder, però, aguantarà l'autoritat dels organismes directors del partit i s'en farà l'interpret.

Hom pot dir que la greu malaltia causat de la feblesa del republicanisme d'aquí, es el regnat del sergent. Disortadament per Catalunya no es pot reconèixer als caps de colla una graduació més alta.

Comparen la talla d'un Prieto, d'un Marcell Domingo, d'un Fer-

nando de los Rios, amb qualsevol dels nostres caïds i veureu tot seguit la diferència que separa el general i el coronel del sergent. Escolteu una conferència, llegiu un article, contempleu una actuació i la qualificació se us farà cada vegada més justa. I el sergent convençut de l'impossibilitat de l'ascens per manca de qualitat personal, s'agafa com un desesperat al grup d'amics i d'admiradors per defugir el control de la multitud. Avorreix l'Assemblea, el congrés, la reunió de ciutadans amb capacitat per a discutir lo, sancionar-lo i residenciar-lo. Tem la controvèrsia, la discussió, la batalla que pot anul·lar-lo. Aquesta malaltia ens permet presenciar el trist espectacle d'un país on hi ha federals, roviristes federals, marcelinistes, lerrouxistes, macianistes, tots republicans i liberals sense altra diferència que matissos lleus imposats més pel sergent respectiu que per l'ideari que motiva llur actuació política. Prou s'ha esforçat Rovira i Virgili, el gran malabarista dels mots, a aparentar, mitjançant els editorials de «La Nau», una distinció entre Acció Republicana i el Partit Republicà Català. Ha estat endebades. Els programes es confonen i això els ha permès intel·ligenciar-se amb el nom d'Esquerreres de Catalunya.

Però la capelleta és la capelleta. El sergent Rovira mai no acceptarà el comandament del sergent Companys, afecte al regiment del Coronel Domingo. El sergent del regiment de Macià sempre farà la rialleta als altres de la seva graduació, però no n'admetrà el comandament. Colles, escamots, grups, clans, però cap partit veritable. Afegiu a aquesta xacra els caporals l'aspiració dels quals és l'ascens. Seguiu-los el camí i passareu per Cercle de la Portaferrissa, pel del Doctor Vilanova, pels d'altres aspirants a la sergentaria, i haureu caigut de cap sobre el mosaic desconcertant del republicanisme català.

Amb aquests procediments no s'aconseguirà mai la instauració de la República Federal. Veurem diputats quatre amics pue si van al Parlament faran riure a tothom.

CANTANDO VERDADES

Copiamos de «L'Opinió»:

Seria curiós de saber per què Acció Catalana refusa tot contacte amb el partit radical i els seus homes quan es tracta d'una empresa en la qual hom pot córrer algun perill—com és ara una revolució per a implantar la República—i en canvi cuita a anar de bracet amb el partit radical i els seus homes quan es tracta d'una empresa en la qual hom pot trobar un gany—com és ara fer de tinents d'alcalde de R. O. a l'Ajuntament de Barcelona.

Seria curiós de saber.

Liberalisme, catalanisme, democràcia, república.

Hi ha gent que es pensa que després d'haver pronunciat aquests quatre mots ja ho han dit tot, i es poden posar a jeure.

L'home que es digui liberal, català, republicà i demòcrata i no estigui disposat a treballar pel triomf d'aquests ideals i a fer els sacrificis que calguin per contribuir al seu imperi ens fa més fàstic que el que almenys té la franquesa de declarar-se monàrquic.

D'aquest ja sabeu què esperar-ne. Dels altres podeu esperar-ho tot però res de bo, segurament.

Tant que s'ha parlat i s'ha discutit sobre si Acció Catalana i Acció Republicana havien fet ben fet o havien fet mal fet de no signar el pacte dels partits republicans, i per poc que hom analitzi quins components hi ha en la direcció d'aquests partits, hom convindrà que no s'hi ha perdut gran cosa.

El pacte, per què era? Per a fer la revolució? Es millor, doncs, que hagin trobat una excusa per a no adherir-s'hi. A l'hora de la revolució haurien fallat. Estigueu-ne certs I no volem ofendre ningú dient que l'haurien destorbada. Encara que hi ha, entre algun element d'algun d'aquests partits procedents de pertorbador de les accions violentes que s'intentaven durant la dictadura. Val més, doncs, que ells mateixos s'hagin declarat covards.

Veiem una gran afinitat entre els elements de la Lliga Regionalista i els d'Acció Catalana i Acció Republicana. Aquesta afinitat consisteix en una repugnància instintiva a tota acció contundent que es faci precisa per assolir els ideals que cadascun d'ells propugna.

Els de la Lliga volen que els portin l'autonomia en safata. Els de Acció Catalana i Acció Republicana volen que en aquesta safata els portin la República. Si no els l'han de dur així, descansadament de la mateixa manera que els porten el desdrenat al llit si no renuncien als

idea,ls que sustenten, són en canvi capaços de resignar-se a esperar tota la vida.

Tots ells són senyors, i els senyors no hi van pas a les barricades ni s'arrisquen a anar a passar una nit a la presó.

Els de la Lliga són monàrquics senyors que necessiten un gentilhome que els digui:—L'autonomia està servida. Els d'Acció Catalana y Acció Republicana necessiten un cambrer que els digui:—La senyora República els espera. Passin, si son servits, que els necessita per a fer de ministres.

Hom comentava l'activitat política de la Lliga i el *savoirfaire* característic de la gent de la plaça de la Cucurulla. S'han posat d'acord amb el Govern, han obtingut governadors a les seves ordres, els han encasellat els candidats com si fossin romanonistes — ni més ni menys —, tenen una xarxa de jutges i alcaldes estesa per aquests districtes de Déu, i són capaços de tenir una pila de vots encara que *La Voz de Catalunya* sigui un diari d'una mica més de circulació que *El Correo Catalán*.

—I els d'Acció Catalana?—preguntava un—. Amb aquell manifest tan ben resolt que varen redactar, i no se'ls veu que es belluguin, i amb tants addictes que podrien tenir, tots els fugiran de les mans! Es el partit dels aturats. Els ve gran de fer política. Mai no se n'han vist de tan fresques. I això que són de l'Escola de la Lliga.—De l'Escola de la Lliga, si—replicà un que hi estava present—. Però són el *suspensos* d'aquesta Escola. Si haguessin aprovat rai, ja en sabrien de fer política.

Declararse republicà en un manifest i creure que ja s'ha complert l'obligació, i que no cal fer res més, en un país on fa 25 anys que hi ha estat de guerra, garanties suspeses, dictadura, llei de jurisdic-

cions, una plantilla de 35.000 oficials— 1 oficial per cada 4 soldats—, és tanmateix batre el rècord de la mala fe.

Als rengles republicans només hi caben aquells que estiguin disposats a jugar-se el que calgui per implantar la República. Els que vulguin ésser republicans de quota no fan cap falta. Que es facin de la Lliga o que s'allistin al partit del Guadalupe. Ja ha passat l'època dels teòrics. Avui ja no els necessitem. Gent pràctica és el que manca. De republicans covards ja en tenim prou estoc entre els molts que ja fan anys que ho son. No en necessitem de nous.

Aquest serà el país de les paradoxes. Es donarà el cas que ningú que sigui d'acció a Catalunya no es posarà al costat dels partits disfressats amb aquest mot, i en canvi la gent enrolada sota aquests noms tan definits d'Acció Catalana i Acció Republicana seran precisament els diletants del balancí i de pendre la fresca al davant d'una gasosa i els fanàtics de la inacció.

Aquests dos partits—que no sabem què esperen a fusionar-se, si la mandra els lliga—podrien pendre per lema aquella frase de l'Albert Llanes, que deia:

—Hi ha anys que un no té gens de ganes de treballar.

SEBASTIÀ SISQUELLA

Provinciales

DESDE AMER

Es tema de actualidad en esta Villa la pretensión de don Emilio Riera de que se le conceda *cuatrocientos litros por segundo* de las aguas que conduce la acequia del molino de José Fusellas, para usos industriales.

No se concibe que dicha acequia deje libre tan considerable caudal de agua y como el señor Riera en materia de operaciones mercantiles tiene mucha empresa, se hacen las deducciones de que el propósito

suyo es lograr la obtención de aquellos 400 litros por segundo privando que aguas arriba del punto de la concesión no puedan distraerse ora con riegos de tierras ya con el *desvío* de las destinadas a la higiene y salubridad de esta Villa.

De manera que pudiera entrar en el cálculo del señor Riera, para mas o menos pronto que las circunstancias favorecieran sus planes especulativos, a título de no obtener los 400 litros de agua objeto de la concesión, que se hiciera privar que los actuales regantes continuaran haciendo uso de las aguas que hasta ahora han venido disfrutando gratuitamente. Vale la pena, pues, que cuantos han venido siendo usuarios de aquellas aguas hasta ahora quieta y pacíficamente, antes del 19 de Septiembre, fecha en que termina el plazo de 30 días señalado para hacer oposición a la pretensión del señor Riera, que presenten sus reclamaciones ante la Jefatura de obras públicas, o ante la Alcaldía, o sino pueden perder el derecho de regar gratuitamente como han hecho siempre.

El señor Riera puesto a pedir, tambien pide para usos industriales la concesión de otros *quinientos* litros de agua por segundo de la Riera de Amer, aguas abajo del molino de Pujadas cuya concesión puede afectar considerablemente a los regantes del paraje de Las Mayolas y a los de San Julian.

Está anunciada la visita pastoral del Ilustrísimo Señor Obispo a esta Villa para el domingo día 7 del próximo Septiembre. Los moradores y Autoridades de esta Villa como hicieron en la de 1917, se disponen a recibirla con toda la magnificencia posible.

Se vieron concurridísimos los funerales que ayer se celebraron en la Iglesia Parroquial de esta Villa para el alma de doña Dolores Dalmau Llistosella, madre de nuestro particular y querido amigo el juez municipal don Felix Rigau Dalmau.

Reiteramos a la familia Rigau, nuestro más sentido pésame.

El Corresponsal

Generales

La Administración de Rentas públicas de esta provincia interesa de los propietarios de camiones que se presenten en aquella oficina con el correspondiente carnet, a fin de proceder a la rectificación de la matrícula de Patentes Nacionales para el próximo año 1931.

Por el ministro de Instrucción pública ha sido concedido un gabinete de Física y Química con destino a la escuela nacional de niños de Salt.

El día 12 de septiembre próximo, a las 10 de la mañana, tendrá lugar en las Casas Consistoriales de Planolas la subasta de 200 pinos derribados por el viento y la nieve, situados en el monte «Abeta» de dicho término, bajo el tipo de tasación de 650 pesetas.

Imp. Llach — GERONA

CREOSOTANICO CARRERAS

Cura las bronquitis, aún las más crónicas y la tisis pulmonar

6 PESETAS BOTELLA

DEPÓSITOS—Madrid: Dr. Abras - Argensola, 10. — Zaragoza: Rived y Chóliz - Jaime I, 19 y 21. — Barcelona: Dr. Segalá - Rambla las Flores, 14. — Gerona: Dr. Pérez-Xifra - Abeuradors 2. Y Doctor Roca, Farmacia «La Cruz Roja». — Figueras: Dr. Castellví - Plaza Triangular. POR MAYOR: Dr. Andreu, R. Cataluña, 66 - Barna.